

בפייט ולמה אכילת חמץ עד שיש ששות, זכר לאחיזן שכינה לאעיבר גזירות רעות. הפירוש פשוט, כי ששה חדשים מוקודם פסק השעבוד שגופסם מהם כה המצריים שנמשל לחמץ, ולא זכו לבוא תחת שכינה המשנית שהוא דוגמת המצה שהיא מאכל בלי פסולת עד פסת, וזה ה' היפזון שכינה לאעיבר גזירות רעות שהוא השעבוד עוז קודם תב קץ תלות. שחררי ברית בין הבתרים היהת בפסח כפירש"י ("שמות י"ב מ"ב") בפסק ליל ט) שמוריים, ושלמו ימי הגולות גמי בפסח. ייש לומר שהרי זה, כענין מתן תורה שהרי רחוק מעת היוצאה שלשה חדשים ובמדרש שהוא ג' החדש הבחנה, ופ"י המהרא"ל כדי שייחו נבדלים לגמרי המצריים בלי שם חיבור. וכענין זה יש לומר בטעם פסיקת השעבוד ששה חדשים מוקודם. וזה לימוד למשכיל שציריך מוקודם הפסח לטהר לבבו ולא להמתין עד יגיע יום הפסח, ולזה בא הרמו ג' ב' באכילת חמץ שנאסר ממחזות, ואתה דע

בזזה"ק (כ'ז), והASH על המזבח מוקד בו  
אמאי, ובעיר עלי' הכהן עצים  
בבוקר בבוקר אמאי, וכהנא אמאי, והא תנין  
אשר בכל אחר דינה הוא והוא מטהרא  
diminna ka atzi rochika ha man dinna deha  
כהנא לא אודמן בדין לעלמין, והכא הוא בעי'  
לאוקדא דין בעלמא דכתיב ובעיר עלי'  
הכהן, ומתירוצו אינו מובן עיי'יש. ונראה לפרש  
דינה בזזה"ק דעבירותם הם כמו טירוכות  
8 איחידן בריה ולא מניחן לה לפרטא לסלקלא  
לגביו עיליא לנשבא ברוחא דקודשא. אך ידוע  
שאין לך דבר העומד בפני הרצון, ואם הרצון  
הוא חזק ואיתנן הוא מפרק הרים ומשבר  
סלעים, אבל דא עקא שהעבירות מקרריין את  
הרצון. אך הנה כביגים אנשי החסד מוקפי'  
דרדרום הם הם המדייליקן את אש האהבה  
והחסד שלhalbתי, ומחמתו זה כל הטירוכות  
מתגתקין, וזהו אשר אוכלא אשא, וזה בבוקר  
בבוקר עת שליטת החסד, יש להעמים זה

בכוננות הווה"ק עין עליון :  
ולפי האמור יש לומר שגם זה טעם שבת  
הגדול, כי היהות שהו צדיקין ללקיחת  
השה מסה"ג שווה לא דמי לפיה מסת דרגין  
שליהם שהיו במת"ט שעורי טומאה, אך מחתמת  
שבת שאיתה בתדרב"א שבשבת אודם מתרצה  
עם בניו ואנשיהם ביתוח, וכבר פירשנו ذקאי  
אקב"ה, ובנינו וב"ב הם ישראל וכמו שאנו  
אומרים בקידוש אשר קדשנו במצוותיו ורצחו  
בנו, וכמים פנים אל פנים גורם נמי רצון  
על ישראל עד למעללה ראש המפרק הרים ומשבר  
סלעים, ע"כ היו יכולין או לבוא למסה"ג  
ושוב עורר זה למעללה עד שנגלה עליהם מלך  
מה"מ הקב"ה וגאלם. ובהתגלות האלקיות  
נתוספה בהם אהבה על אהבה עד שכל קשוין  
שקרו עליהם המצריים ננתכו כנערות הפטשות  
ברחיהם אש, וזה הי' עיקר הגאולה :

Digitized by srujanika@gmail.com

במכילתא (פ' בא סי' כ"ה) ר' מתיא ר' מתיו  
חווש אומר מפני מה הקדים  
לקיתתו לשוחתו ד' ימים מפני שבא הקב"ה  
לאגם ולא נכו' גנום בידם מצאות שיעטקו בין גדי  
שיגאלו וכוי נתן להם הקב"ה שתי מצאות דם  
פסח ודם מיליה וכו'. וכבר דקדנו הלוואך  
היו התנאים מתחילה, שהרי משערעה בתמלחין  
שליחתו של באיה וכות, והשיב לו הש"י  
בஹזאך את העם ממארים תעבדון את  
האלקים על ההר הזה, וא"כ למה עתה בשעת  
מעשה ידרוש מהם וכות ולא הספיקה זכות  
העתידי של קבלת התורה. אבל העניין דו-  
דמשערעה"ה בודאי לא הי' מתקטר לשאול באיזה  
זכות, ואם טוב בעניין המקומות לגאלם בלילה  
זכות מה לו לבקש זכות, אלא מהמת שידעו  
מראש שבודאי כל מקטרגי עלמא ישנו את  
לשונם נגד ישראל וכמו"ש (במדבר כ"ג) כי  
לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל ובחרוגות  
אריו לא נשחיא צבון דייטב לדבית יעקב וא"כ  
על לא קסמי רען ברבות בית ישראל, ובאשר  
הקב"ה אוחב המשפט ועל דין אתגרבי עלמא  
לא י היה אותם בגילה הדיביטה, וכבר חרת שיש  
ازיה זכות, אלא שבודאי המקטרגים ימצאו  
גם בו בדק, ע"כ רצה שיאמר הקב"ה בפרוטוס  
שזהו זכות, ושוב אין הטוען אחר מעשה ב"ז  
כלום. אך הש"י השיב לו זכות מ"ת העתידי  
הינו שהabit בתורה וברא את העולם, ואם  
לאו מ"ת חזר העולם לתומו ובו הוא, ע"כ א"ב  
אפשר שייה' קטרוג על גוף היציאה לקבל את  
התורה, שע"כ גם הם בטולין ומבטולין וככל  
היו וא"כ הקטרוג הוא על עצמן. אך זה  
יצדק רק על גוף היציאה לקבל את התורה  
אבל שתה' היציאה באופן געלה באותיהם  
ובמופתיהם, שלא עשה כן לכל גוי, ובודאי שוב  
שייך הקטרוג. אבל עדין לא נאמר לו למשה  
שיעלה אותן ומופתים יוצאים מהISKוס המתבגר  
במ"ש הרמב"ן (שמות ג' י"ג) בפסק ואמרם  
לי מה שמו עיי"ש, וע"כ ה' די תשובה למשה  
על שאלתו. אך עתה שהגיעה עת היציאה  
שהיא באותיהם ובמופתיהם, כי כך ה' הרצון  
לפנינו ית"ש שתה' היציאה יציאת מצרים יוצאת  
מהיקש הטבע לעמץ יתרפסם שמו הקדוש  
בעולם, וגם תה' הכהנה לעתיד שלא יהיה הטבע  
עומד בגדר ישראל, ע"כ ה' או דרשו להם  
זכות נוספת על זכות העתידי של קבלת התורה  
שהיא לגוף היציאה, ובוזאי לו לא זכות העתידי  
של קבלת התורה, לא היתה זכות שתי מצאות  
אלמו מספיקה לגוף היציאה, ע"כ לא השיב או  
למשה זכות שתי מצאות אלו, אבל אחר  
שהגאהה מוכחת בזכות קבלת התורה שוב  
מספיקה זכות שתי מצאות אלו שמה' היציאה  
באופן געלה כב"ל, ואפשר להעמים שורש  
דברינו בדברי מהר"ל בספר הגבורות יפ'  
ל"ה) עיי"ש :

יש להתבונן שלא מציינו בכלל המצוות שהנוגע  
למצוות תחיה מצוה שלימה שהיא רקל  
לקיחת פסח מצרים בעשור לחודש שלימה רקל  
הכנה למצוות הפסח. ומ"מ באה עלי' ציוויל  
מיוחד, ולולא שאין לנו מוצאה שהיא לשעת  
בלבד ולא לדורות, בודאי היהנה נמנית במנין  
המצוות, ומהנה מסתער גם חלל ממנה לדורות  
שעכ"פ טעון ביקור ד' ימים ותמיד נלמן  
פסח, ומ"מ עיקרי הדבר הוא בפסח כידיו<sup>ו</sup>  
שבמקומות הכתוב שם הוא העיקר:  
ונראה עפ"מ שהגיד כ"ק אבי אלמוני"  
צ'לה"ה בשם הרה"ק ר' ב' צ'לה"  
מפרשישחא שכל הרחותו הוו דרבנן שעש  
הרחהה וגורר ושמורת לא יבוא לידי עבירה  
וולת בעברית השקר שוגם ההרחהה ה  
דאורייתא כמ"ש מדובר שקר תרחק עכ'  
וינה ע"ז הא שורש השקר שנמצא בערוי  
ומצוות הפסח הוא הפוך מזה כאשרם ז  
משכו דיכם מעז' וחוקו לכם צאן של מצה  
ול ובזה"ק שווה שאינו נאכל אלא צלי לקל  
פסילי לאלהיהם תשופון באש. ועכ' בשינוי  
הינו בשקר שהוא מצות ליה ובפסח שדה  
מ"ע. שביהם עניין אחד להרחק עניין  
מהעולם. באה נמי ההכנה למצוות דאורייתא  
וכמו ההרחהה משקר שהוא ההכנה לסייע  
השקר מהעולם היא דאורייתא. כן נמי הה  
פסח דאורייתא וממנה נשאר גם לדורות  
שייה"ט טעון ביקור ד' ימים:  
וממוצא הדברים שיעיר ההכנה ליום ט  
של פסח לבקר כל איש את קיר  
לכו לסלק את כל ענני השker והצבע  
והחנופה:  
ויל' הדינו נמי דלא'חשחט על חמץ  
זובי, אכן לך דבר המרגיל את הש  
בלב האדם כמו מדרת הגיאות, ואדם המתח  
קשה מادر שירגישי נתני להשקר בלבה, וויז  
שחמצץ רומו על מדרת הגיאות כמו שאוי  
בפסח"ק, ועכ' ב' ל' יהודה אין ביעור חמץ  
שריפה, וכובמדרש (שלחי פרשה ז') א"ר  
ণ נימוס קילוסים לא יש כל המתגאה אנו ניז  
אלא באש שנא' היא העולה על מוקדיה. וויז  
או פ' בשתער הדרכה ייירתי מטה גיבורים